

[Per Hækkerup.]

Norges regering. Det kan være, at den norske regering ikke kan få flertal i stortinget til at gennemføre denne politik; det er muligt, at trimningsmetoderne er lige så effektive blandt de borgerlige partier i Norge, som de synes at være i Danmark i denne sag, og at der derfor trods det, at der er et reelt flertal i det norske storting for det synspunkt, at man skal anerkende Nordvietnam, ligesom vi ved, der er et reelt flertal i dette folketing for, at vi skal anerkende Nordvietnam, er en så stor solidaritet, at det i Norge fører til, at regeringen ikke kan få gennemført sin politik, og at regeringen til gengæld i Danmark kan få gennemført sin politik.

Men jeg synes i hvert fald, udenrigsministeren skylder sin norske kollega så meget hensyn, at han tillægger det en vis vægt, når det er en erklæring, der er fremsat i en regeringsudtalelse; den må dog efter min opfattelse tages mere forpligtende for landet, end hvad et oppositionsparti siger.

Jeg skal ikke gøre nogen bemærkninger til hr. Poul Schlüter; jeg synes, han slap pænt over det med at forklare, hvorfor det konservative folkeparti ikke kunne stemme for vort dagsordensforslag, det var så pænt, at der faktisk ingenting blev sagt, ingenting nævnt, og derfor er der ingenting, som jeg kan svare på.

Det samme gælder omtrent for hr. Per Federspiel. Hr. Per Federspiel fandt, at dagsordensforslaget kun var en demonstration mod USA. Det gav jeg ikke på noget som helst tidspunkt udtryk for; når jeg brugte udtrykket demonstration, nævnte jeg udtrykkelig, at det var en demonstration imod den farlige tendens i sydvietnamesisk politik, som går ud på, at Sydvietnam eventuelt vil skride til at invadere Nordvietnam, og sagde, at jeg fandt, det var rigtigt, at vi demonstrerede imod den som et af motiverne til at godkende oprettelsen af diplomatiske forbindelser med Nordvietnam; det er noget helt andet.

At det skulle være et skridt i strid med den europæiske politik, vi vil føre, forstår jeg overhovedet ikke, og det blev da heller ikke nærmere dokumenteret, så det skal jeg ikke gå ind på; det var vel en af disse strøtanker, som hr. Per Federspiel jo har lov til at fremsætte.

Men så sagde hr. Per Federspiel, at her var vi vidne til en alliance mellem S og SF — og man aner jo i baggrunden, at nu dukker det røde kabinet op, og nu ser vi alle disse rædsler, der går hen over forsamlingen. Hr. Per Federspiel kan sove roligt; der er ingen alliance med SF, og der bliver ingen alliance med SF hverken om udenrigs- eller indenrigspolitik. Socialdemokratiet har taget det standpunkt, at vi vil stå frit, men at stå frit betyder også, at vi vil søge det flertal, vi kan søge, hvor det nærmer sig mest vore tanker. Og spørgsmålet om oprettelse af diplomatiske forbindelser med Nordvietnam er jo et spørgsmål, som vi allerede igennem flere år har diskuteret. Så der er altså ikke grund til at gøre nogen stor historie ud af det.

Hr. Stinus var som sædvanlig hurtig i sin replik, men en egentlig forklaring på, hvorfor det radikale venstre har taget det standpunkt ikke at ville stemme for vor dagsorden, fik jeg ikke. Hr. Stinus sagde som det eneste, jeg kunne forstå som en argumentation, at dansk anerkendelse ikke ville fremme fredsmulighederne i Indokina. Nu lagde jeg godt mærke til, at udenrigsministeren sagde, at det ikke betød en snus, hvad vi gjorde, det havde overhovedet ingen betydning i Indokina, hvad vi gjorde, og skulle det endelig have nogen betydning — her var udenrigsministeren nærmest på linje med hr. Stinus — så kunne det kun have en negativ virkning. Det er jo i hvert fald ikke den opfattelse, der tidligere er givet udtryk for af adskillige talere fra radikal side, men det må man naturligvis have lov til at mene. Vi deler ikke den opfattelse; vi tror, at en vis bevægelighed på dette område vil kunne være gavnlige, og vi tror altså også, at Danmarks bevægelighed vil kunne være det.

Jeg skal endelig sige nogle ord i anledning af de spredte indlæg, der har været. Fru Hanne Reintoft spørger mig, om socialdemokratiet, hvis det får politisk magt, vil oprette diplomatisk forbindelse med Nordvietnam. Dertil vil jeg svare, at vi fremsætter naturligvis ikke et sådant dagsordensforslag, medmindre vi mener det, der står i det. Jeg ved ikke, hvad fru Hanne Reintoft har for motiver, når hun fremsætter sine dagsordensforslag, men vi fremsætter dem altså